

FALU TINGSRÄTT**DOM**
2000-06-22
meddelad i
Falun**Mål nr B 1548-99****PARTER** (antal tilltalade: 1)
Referensnummer: 17103926**Åklagare**
biträdande överåklagaren Christer van der Kwast
Riksåklagarens enhet för speciella mål**Målsägande**

1. Marie Jensen, hos målsägandebiträdet

Målsägandebiträde:
advokaten Henning Hoff Wikborg
C.J Hambros plass 5
0164 OSLO
Norge

2. Sidsel Giaever, hos målsägandebiträdet
3. Magne Storvik, hos målsägandebiträdet

Målsägandebiträde för 2 och 3:
advokaten Benedict de Vibe
C.J Hambros plass 5
0164 OSLO
Norge**Tilltalad**THOMAS Ragnar Quick, 500426-7190
Avd 36, Sätters sjukhus
Box 350
783 27 SÄTEROffentliga försvarare:
advokaten Claes Borgström
Sju Advokater AB
Box 22016
104 22 STOCKHOLM

advokaten Sten-Åke Larsson
Advokatbyrån Sten-Åke Larsson
Box 230
351 05 VÄXJÖ

DOMSLUT

BEGÅNGNA BROTT

Mord

LAGRUM

3 kap 1 § brottsbalken

PÅFÖLJD

Den tilltalade skall överlämnas till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning

BESLUT I ÖVRIGA FRÅGOR, SKADESTÅND M M

1. Thomas Quick skall utge skadestånd till Marie Jensen med femtiotusen (50 000) kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 10 maj 2000 till dess betalning sker
2. Thomas Quick skall utge skadestånd till Sidsel Giaever med femtiotusen (50 000) kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 10 maj 2000 till dess betalning sker
3. Thomas Quick skall utge skadestånd till Magne Storvik med femtiotusen (50 000) kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 10 maj 2000 till dess betalning sker
4. Claes Borgström tillerkänns av allmänna medel ersättning med trehundra-nittioåttatusenåttahundratvå (415 020) kr 50 öre, varav för 301 000 kr arbete, 89 550 kr för tidsspillan och 24 470 kr 50 öre för utlägg. Mervärdesskatt ingår med 78 996 kr. Av ersättningsbeloppet har 136 218 kr utbetalats som förskott
5. Sten-Åke Larsson tillerkänns av allmänna medel ersättning med etthundrafyra-tusentvåhundrasextiosex (104 266) kr, varav 45 150 kr för arbete, 30 930 kr för tidsspillan och 28 186 kr för utlägg. Mervärdesskatt ingår med 20 854 kr
6. Henning Hoff Wikborg tillerkänns av allmänna medel ersättning med sjuttio-åttatusentrettioen (78 031) kr, varav 36 980 kr för arbete, 23 880 kr för tidsspillan och 17 171 kr för utlägg.
7. Benedict de Vibe tillerkänns av allmänna medel ersättning med etthundraelva-tusensexhundraåttiosju (111 687) kr, varav 49 880 kr för arbete, 36 193 kr för tidsspillan och 25 614 kr för utlägg
8. Marie Jensen tillerkänns ersättning av allmänna medel för kostnader i anledning av inställelsen till huvudförhandlingen med femtontusensextio (15 060) kr, varav 12 000 kr för uppehälle och 3 060 kr för förlorad arbetsförtjänst

9. Kari Ormstad tillerkänns av allmänna medel ersättning för utfört sakkunniguppdrag med tjugosextusenåttahundraelva (26 811) kr. Av beloppet avser 12 845 kr arbete och 13 966 kr utlägg
 10. Sven-Åke Christianson tillerkänns av allmänna medel ersättning för utfört sakkunniguppdrag med sjutusensexhundra (7 600) kr för arbete
 11. Kostnaderna för offentligt försvar och målsägandebiträde skall stanna på staten
-

FORUM

Åtal mot Thomas Quick har väckts vid tingsrätten sedan den norske Riksadvokaten hos Riksåklagarens enhet för speciella mål den 4 maj 2000 med hänvisning till samarbetsavtalet mellan "de nordiske riksadvokater om överföring av straffesaker av 6. februar 1970" och "Den europeiske konvensjon av 15. mai 1972 om överföring av straffesaker" anmodat svensk åklagarmyndighet "om å overta rettsforfølgningen mot svensk statsborger" Thomas Ragnar Quick.

YRKANDEN, se bilaga 1.

Thomas Quick har erkänt gärningarna och medgett de yrkade skadestånden.

DOMSKÄL

Åklagaren har till utvecklande av sin talan anfört bland annat följande.

Trine Jensen försvann den 21 augusti 1981 från Oslo centrum. Norsk polis sökte henne intensivt utan framgång. Först den 11 oktober samma år hittade en älgjägare hennes döda kropp i ett skogsparti 200 meter från Svartskog idrottsplats i Oppegård kommun, omkring 1 ½ mil söder om Oslo. Övre delen av kroppen var då stadd i förruttelse, huvudet var skilt från kroppen. Den bar spår av åverkan av djur. En del inre organ saknades. Någon dödsorsak kunde inte fastställas. En omfattande polisundersökning företogs, tusentals förhör hölls, men utredningen ledde inte till att någon misstänkt kunde utpekas.

Gry Storvik påträffades på eftermiddagen den 25 juni 1985 liggande död på en parkeringsplats i närheten av Skiveien vid Myrvoll i Oppegård kommun, inte så långt från Svartskog. Hon var, av blodspår och andra märken att döma, dödad. En polispatrull hade iakttagit henne strax efter midnatt samma dag i Oslo centrum. Inte heller den grundliga polisutredning som föranleddes av detta fynd, ledde till misstanke mot någon viss person.

De båda dödsfallen väckte stor uppmärksamhet i norska tidningar.

Thomas Quick dömdes 1970 för olika otukttsbrott till sluten psykiatrisk vård. Den undersökande läkaren beskrev honom som en sadistisk pedofil, som under vissa förhållanden var utomordentligt farlig för annans personliga säkerhet. Han skrevs ut

1977. År 1991 dömdes han för grovt rån till sluten psykiatrisk vård och har sedan dess varit intagen på Sätters sjukhus, där han undergår samtalsterapi. Under terapin anmälde han att han hade något att berätta för polisen rörande ett mord under senhösten 1980 på en ung pojke. I polisförhör som följde, framkom att Thomas Quick hade vissa kunskaper om omständigheterna kring Trine Jensens död. Norsk polis hörde Thomas Quick närmare härom. Han ville "vallas" på de platser som var aktuella för att få bättre förutsättningar att berätta. Under vallning den 16 augusti 1999 for Thomas Quick och ett antal svenska poliser och andra personer i en bil som han vägledde praktiskt taget ända fram till platsen för fyndet av Trine Jensens lik. Under den färden kom bilen att passera alldeles intill den parkeringsplats där Gry Storvik påträffats. Thomas Quick reagerade mycket starkt där. Ingen av de andra i bilen kände till detta fall. Thomas Quicks reaktion föranledde norsk polis att förhöra honom även om Gry Storvik. Sedan hans uppgifter jämförts med kontrollerbara fakta fick Thomas Quick den 17 maj 1999 del av misstanke om mord på Trine Jensen och den 1 september del av misstanke om mord på Gry Storvik.

Thomas Quick har berättat. 1981 bodde han i Korsnäs tillsammans med sin mor. Det var ett torftigt liv. Han uppbar sjukbidrag. Han hade inga nära bekanta förutom modern och talade nästan inte med någon annan. Han hade en hund. Tillfälliga homosexuella kontakter förekom. Var tredje eller fjärde månad hade han telefonkontakt med doktor Kalling på Sätters sjukhus som gav honom recept på ångestdämpande medicin i låg dos. Vardagen var präglad av stark ångest med tätt återkommande sexuella fantasier om att våldföra sig på människor. Efter senhösten 1980, då han hade begått en svår handling, hade ångesten till en början mattats men i april 1981 hade den börjat stiga igen. Fantasierna om ett övergrepp för att undkomma ångesten ökade. Han beslöt att fara till Norge, där upptäcktsrisken var mindre, begå en handling och återvända till Sverige. Han lånade en bil av en bekant och tog med sig pengar, klädombyte, yxa, kniv och såg. Han hade fantasier om att förgripa sig på en pojke och sedan stycka honom. Han tog också med sig olika handskar för att inte lämna fingeravtryck. Vid Mysen, ungefär en mil in i Norge, hade han vid ett tidigare tillfälle i ett stenröse gömt stulna, norska registreringsskyltar som han monterade på bilen. För övrigt körde han i ett sträck och kom till Oslo vid lunchtid. Han ställde bilen i närheten av centralstationen och gick runt. Han satte sig i bilen och hade

suttit i 45 minuter och väntat på en pojke när en ung flicka kom gående mot bilen. Han kände en stark spänning och aggressivitet. Det var något i flickans utseende som påminde honom mycket starkt om hans tvillingsyster. Mot henne hade han tidigt känt avund. Att se henne väckte alltid starka hat- och hämndkänslor. Det fanns visserligen andra människor i området där bilen stod men han upplevde en känsla av osårbarhet, en triumfkänsla: det här klarar jag. Det var inte svårt att få kontakt med flickan. Han frågade efter vägen till Slottet och bad henne sätta sig i i bilen och följa med och visa. Hon steg in i bilen. Han körde bilen mot Slottet men efter en kort stund avvek han och började söka sig mot E 18 och Sverige. Flickan blev förskräckt. Han talade lugnande till henne. Hon pratade om något som Thomas Quick uppfattade som ett paket. Han ville inte prata, inte komma henne nära, det skulle försvåra fullgörandet. Han markerade avstånd. Hon blev orolig igen och insåg att det här var något vanskligt. Han uppfattade att hon försökte påkalla andra trafikanters uppmärksamhet och att hon försökte komma ur bilen. Han tog tag i hennes högra handled och ryckte henne mot sig. Hon ryckte tillbaks och han körde säkert vingligt. Han slog med handen mot hennes vänstra ansiktshalva och stannade bilen. Flickan hade en väska med bärremmar med sig. Han tog väskan och snurrade bärremmarna runt hennes handleder och hindrade henne på så sätt att komma ur bilen. Hon var omtumlad av det som skett och förhöll sig passiv. Han körde vidare. Hon satt lutad mot honom. Han sökte sig fram till en lämplig plats att stiga ur. Han hittade så småningom en skogsbilväg, som han minns mycket väl, och körde på tills den tog slut vid en idrottsplats, vände och körde tillbaka och vände igen för att han sett en lämplig plats. Han såg också en mindre väg. Han stannade bilen, steg ur, gick runt bilen, öppnade passagerardörren och bad flickan gå ur. Hon gjorde det. Han stängde dörren, tog tag i hennes huvud och slog med kraft hennes högra ansiktshalva mot biltakets kant. Flickan knäade, möjligen tappade hon medvetandet. Han hjälpte henne på benen, justerade remmarna och gick in med henne på den mindre vägen. Han rev loss den ena bärremmen från väskan och beordrade flickan att sätta sig ner. Han tog fram sin kniv som han hade i en slida innanför byxlinningen och hotade att strypa henne om hon inte gjorde som han sa åt henne. Han gjorde också en attack mot hennes hals med remmen så kraftigt att hennes ansiktsfärg ändrades. Han tog av henne träschor, byxor och trosor. Han riktade låtsashugg med kniven mot hennes mage och bröst. Hon hade då bara en T-tröja på sig. Han förde in

knivens skaft i hennes slida och hennes anus. Han tog remmen en gång till runt hennes hals och drog åt hårdare. Hans avsikt var att döda henne. Han ville för att vara säker på att inte upptäckas gå längre in i skogen. Han lade hennes saker i väskan och bar henne in i skogen. Han var i ett mycket aggressivt tillstånd och slog hennes huvud upprepade gånger med kraft mot unga trädstammar han passerade medan han gick med henne i famnen. Det var en svår och besvärlig promenad. Det sluttade kraftigt utför. Vid ett tillfälle tappade han henne och trampade på hennes arm och hennes klocka. Han tog av henne klockan och stoppade den i sin ficka. När han kom fram till den plats där hon senare hittades drog han av henne sockorna. Han önskade att hennes medvetandegrad skulle öka. Han gjorde en löpsnara av bärremmen och lade runt hennes hals och lyfte upp kroppen med remmen ett antal gånger så att huvudet hängde på ett groteskt sätt. Hon rosslade och var tydligen vid liv. Han ville inte känna hudkontakt med henne. Han drog därför upp hennes T-tröja för att försöka strypa henne med tröjans halslinning, men det lyckades inte. Han drog i stället åt löpsnaran. Flickan dog. I rädsla att hon skulle vakna till liv igen fixerade han löpsnareknuten med en annan, enkel knut. Ur väskan tog han fram hennes byxor och trosor och lade bredvid henne. Han tittade i hennes plånbok. Där fanns en hel del pengar, som han lät vara kvar; han ville inte att det skulle se ut som ett rån-mord. Däremot letade han rätt på hennes ID-kort. Han såg hennes namn och ”droppade” kortet vid sidan av henne. Ett fotografi av Trine, troligen från en fotoautomat, behöll han. Hon låg i framstupa sidoläge i närheten av en trädstam. Han ryckte loss könshår från hennes kropp och droppade dem tillbaka mot kroppen. Han ville att kroppen skulle hittas, men inte omedelbart. Han samlade en del trädkvistar och lade över hennes kropp. Han såg hur kroppen lyste igenom den lätta täckningen. Han har ett bestämt minne av att hon hade en halskedja, som fanns kvar när han lämnade henne. Han gick till bilen. Han lade märke till en trädgren, som stack ut på ett särskilt sätt. Han ville kunna hitta tillbaka till platsen. Andra hållpunkter var ett vattendrag som han iakttagit på ditvägen och idrottsplatsen med två intilliggande uthus.

Thomas Quick har vidare berättat. 1985 bodde han i Falun och drev kioskrörelse tillsammans med sin bror. Modern var död. Kioskens kunder var mestadels skolungdomar. Efter vårterminens slut kom bara ett fåtal kunder. En ensamhets-

känsla uppstod hos Thomas Quick själv. En morgon var han i tvättstugan och skulle dra ett underlakan av gammal modell. Han fick ett "tidsfall" och mindes sin barnoms vistelser i tvättstugan tillsammans med modern. Minnet väckte aggression och hämndbegär som förstärkte ensamhetskänslan. Han lämnade omedelbart tvättstugan besluten att döda en kvinna. Han hade en bekant, Roger, som han bad ta hand om sin hund. Han tog fram en presenning ur förrådet, yxa, såg och kniv och lade i en bil som han lånat, en fyradörrars Ford Granada. Han tog också med sig några plastpåsar och gav sig iväg. Han mindes Trine Jensen och andra mord. Han var rädd för att möta den okända kvinna han visste att han skulle komma att mörda. Han for till Mysen i Norge och tog fram sina norska registreringskyltar och monterade dem på bilen. Sent på kvällen kom han till Oslo. Butikerna var stängda. En halvtimme före midnatt parkerade han bilen på en byggtomt i prostitutionskvarteren. Han tog en promenad och ställde sig i ett gathörn. Mörkret föll, men det blev inte kolmörkt. Omkring midnatt såg han en kvinna som han uppfattade som stor och blond med kraftig utstrålning. De kom i samspråk. Han frågade efter sexuella tjänster. Hon talade om att hon sålde. De kom överens om ett pris. Han betalade. De promenerade nerför gatan till bilen. Hon skulle visa honom vägen till ett grönområde i närheten. Han låste upp dörrarna. När kvinnan var på väg in på passagerarsidan skallade han henne på höger sida relativt kraftigt för att försätta henne i ett tillstånd av oförmågenhet. Hon var på väg att falla ur bilen, han fick hjälpa henne in. Han fick ingen skada själv men upplevde att hon var i starkt chocktillstånd. Han satte sig i bilen, låste passagerardörren och for iväg mot E 18 och Ørje vid svenska gränsen. Efter en stund kvicknade hon till. Han gav henne ett slag med armbågen i ansiktet. Han uppfattade att kvinnan var väldigt observant på honom. Han sa åt henne att hon inte fick prata med honom. Han uppträdde hotfullt och aggressivt och visade att det var han som bestämde men var samtidigt rädd. Han kände att hon hade ett övertag, att hon var psykiskt stark. Under färden fick han idén att försöka fara tillbaka till skogen där han hade lämnat Trine. Han svängde vänster mot Ski. Kvinnan började tala till honom. Hon var rädd. Han gick in i rollen som den tröstande och lugnande för att kunna fullfölja sina planer. De kom till en ort som han inte visste vad den hette. Han försökte leta sig fram till platsen där Trine lämnades men blev desorienterad, säkert just för att han hade ett nytt offer i sin bil, en kvinna som han upplevde som psykiskt mycket starkare än Trine. Han hittade en liten avtagsväg, körde över en järn-

väg och parkerade bilen i ett undanskymt skogsbryn vid en äng intill järnvägen. Klockan var strax efter ett på natten. I bilen hade han en i förväg iordningställd halsduk med en löpsnara i var ända. Ur bilen tog han yxan och halsduken. Han trädde löpsnarorna över sin och hennes handled, så att han skulle ha kontroll över hennes rörelser. Hon steg ur bilen. Han tog fram presenningen, som han bredde ut på marken intill bilen på passagerarsidan, och några kassar. Han hade yxan i handen och sa åt henne att ställa sig mitt på presenningen och klä av sig. Han lade hennes kläder i kassarna. Han tog loss löpsnaran från sin handled och bakband henne. Han beordrade henne ner på knä och att lägga sig ned. Medan hon låg på rygg förde han yxan, för att förstärka hotbilden, försiktigt utan att skada henne, över hennes nakna kropp. I en av kassarna hade han också med sig en löspenis av metall, som han förde in i hennes mun och sedan kastade tillbaka mot kassen. Hon hade huvudet lyftat och följde hans rörelser med blicken. Han tog ett mycket kraftigt stryppgrepp om hennes hals. Hon kräktes och bleknade kraftigt. Han behöll sitt grepp men vred händerna och fullföljde strypningen. Han tog fram hennes trosor och stoppade i hennes mun för att inte riskera nya kräkningar. Han tänkte att nu var hon död, men hans rädsla sade något annat. Han tog yxan, kände med handen på hennes huvud och tyckte sig känna en svullnad efter skallningen. Han slog med yxhuvudets baksida exakt mot det området ett mycket kraftigt slag. Han uppfattade en förslappning av hennes kropp i samband med slaget. Han våldförde sig på henne och förde in sin penis i hennes slida. Hans bestämda minnesbild är att han inte fick utlösning. Han blev sedan sittande och visste inte vad han skulle göra. Det ingick inte i hans ursprungliga plan att hon skulle lämnas på mordplatsen. Han hade en klar tanke att hon skulle lämnas på en plats där hon skulle hittas. Efter en halvtimme beslöt han att leta rätt på platsen där Trine skulle ligga. I hans föreställningsvärld var hon ännu inte funnen. Han öppnade baddörrarna, sköt fram framstolarna, drog presenningen närmare bilen och försökte lyfta in den döda kvinnan i bilen. Kroppen var då tung och stel och mycket svår att hantera. Han drog in den till en tredjedel genom höger baddörr, gick runt bilen fortsatte att dra in henne, så att hon blev liggande med sin vänstra sida på golvet. Han vek ihop presenningen med diverse kroppsvätskor och placerade den i en kasse. Kassarna ställde han i bagagerummet. Han ville lämna platsen ren. Han satt en lång stund utanför bilen med många känslor och en stark rädsla. Gryningsljuset kom. I hans tanke levde Trine, alltså kunde han inte fara till

platsen där hon låg. Han körde iväg och kom till en parkeringsplats i ett samhälle. Där stod en mörk bil. Han körde fram till den och fann en fredad vrå där han kunde lyfta ut kroppen ur bilen. Han såg ett vitt föremål i en fördjupning mellan parkeringsplatsen och en väg som gick intill den. Han ville placera kroppen på eller invid det vita föremålet. Han associerade det till ett vitt element, mot vilket våld förekommit i hans barndom. Han öppnade bakhjulet. Det var om möjligt ännu svårare att få den döda kroppen ur bilen än det varit att lyfta in den. Han bar kroppen till den lilla fördjupningen mellan parkeringsplatsen och vägbanken ovanför och placerade den i anslutning till det vita föremålet med huvudet nära den mörka bilen. Han blev förvånad att se blåmärken på hennes vänstra skuldra, sida, höft och ner på benen. Han hade inte utövat våld mot de delarna. Han såg en blödning från näsan. Han rättade till den döda kroppen och vänstra armen så att armbandsklockan blev synlig. I skuggan av denna ensamma människa placerade han sig själv och upplevde samma slags ensamhet. Han körde tillbaka till Falun. På hemvägen stannade han vid en kyrka och brände upp kvinnans kläder. Han var hemma igen efter 30 timmar och lämnade tillbaka bilen. Han gjorde sig av med presenningen och yxan.

Övrig bevisning

Åklagaren har åberopat videoupptagning från vallning av Thomas Quick i augusti 1999 i området kring fyndplatserna och från hans demonstration av hur han gick tillväga vid mordet av Gry Storvik. Som skriftlig bevisning har åberopats sammanställningar av hur och när Thomas Quick lämnat uppgifter om olika sakomständigheter med anknytning till gärningarna, vidare åstedsrapporter, fotografier och kartor samt utlåtanden från Rättsmedicinalverket jämte tillägg och en sammanställning av uppgifter om mordet i media. Åklagaren har åberopat vittnesförhör med politiførstebetjent Viggo Lundamo, politietterforsker Fredrik Lillegård, lensmannsbetjent Pål Bjelland, politiavdelningssjef Reidar Nilsen, politiførstebetjent Øivin Herstad, kriminalpolitietterforsker Hroar Frydenlund, overingeniør Bente Mevåg og Kai Jensen. Slutligen har åklagaren åberopat sakkunnsforhör med førsteamanuensis Kari Ormstad og professor Sven-Åke Christianson.

Thomas Quick har åberopat vittnesförhör med legitimerade psykologen Birgitta Ståhle og avdelningsførstemanden Bengt Eklund, båda på Sätters sjukhus, samt

kriminalinspektören Seppo Penttinen och sakkunnigförhör med Christianson.

Tingsrättens överväganden

Det finns inte någon teknisk bevisning som binder Thomas Quick till brotten. Sedan han tagit kontakt med polisen har utredningen inriktats på att ställa hans uppgifter mot kontrollerbara fakta. Det finns ingenting i de objektiva fynd som redovisats i utredningen som på någon enda punkt strider mot innehållet i Thomas Quicks berättelse. Berättelsen är inte orimlig.

Stöd för att erkännandena är riktiga kan sökas i den omständigheten att Thomas Quick lämnat uppgifter om sakförhållanden som inte kan ha kommit till hans kännedom på annat sätt än genom egna iakttagelser på plats. Omfattande utredning har förebragts om vilka detaljer i förundersökningarna om mordet som publicerats i framförallt norska tidningar. Bengt Eklund har omvittnat att Thomas Quick haft mycket begränsad tillgång till norska tidningar och inte haft möjlighet att skaffa sig annat än någon enstaka tidning utan hans vetskap. De poliser som medverkat i förhör och vallning har uppgett att de inte förmedlat upplysningar om fynd eller vägval till Thomas Quick. Birgitta Ståhle har omvittnat att hon varit med på ett polisförhör när advokat Borgström var förhindrad men eljest inte, samt att hon funnits med som stöd åt Thomas Quick vid vallningar men utan att intervensera; hon har all sin faktakunskap från honom, han har inte fått någon extra information under terapisaftalen.

Sven-Åke Christianson har på psykologiska institutionen vid Stockholms universitet gjort ett test på tio manliga svensktalande personer i åldrarna 26 till 48 år. Två av dem var poliser. Försökspersonerna fick var sin uppsättning kopior av norska tidningsurklipp rörande mordet på Trine Jensen och Gry Storvik. Med ledning av dem skulle de var för sig gå in i rollen som gärningsman och så detaljerat som möjligt på ett övertygande sätt beskriva hur mordet genomförts. De fick formulär med frågor om kontakten mellan offer och gärningsman, beskrivning av offret, fordon, transport, fyndområdet, offret och platsen där offret anträffats samt skadebilden. Testet tog sex timmar att genomföra. Svaren delades in i två kategorier. Antalet svar som var riktiga i jämförelse med fakta jämfördes med antalet svar som var riktiga i jäm-

förelse med korrekta pressuppgifter. Antalen var rörande Trine 26.2 respektive 23.9 och rörande Gry 26.6 respektive 25.4. Skillnaderna mellan dessa värden är 2.3 (Trine) och 1.2 (Gry). På motsvarande sätt jämfördes uppgifter som Thomas Quick lämnat under polisutredningen. Antalet uppgifter som var riktiga i jämförelse med fakta respektive korrekta pressuppgifter var 41 och 18 (Trine) samt 35 och 25 (Gry). Skillnaderna utgör rörande Trine 23 och rörande Gry 10. Skillnaden är alltså för Thomas Quicks del omkring tio gånger större än försökspersonernas. Resultatet medger slutsatsen att Thomas Quick har haft tillgång till avsevärt flera faktauppgifter än vad som publicerats i tidningarna.

Av de uppgifter som Thomas Quick har lämnat under förundersökningen är några särskilt anmärkningsvärda.

Intill Trine Jensens huvud påträffades ett band av textilmaterial, härrörande från den väska som Trine medfört, som var knutet till en ögla med 7 cm diameter. Bandet och öglan har såvitt kunnat påvisas inte avbildats eller omnämnts i offentliga beskrivningar av fyndplatsen. Kai Jensen, som analyserat knuten, har beskrivit den som en löpsnara gjord av en överhandsknop varefter den åtdragna snaran säkrats med två enkla halvslag, amatörmässigt lagda åt var sitt håll. Thomas Quick har vid en demonstration med ett betydligt smalare band, tydligen ett skosnöre, gjort en snara med knutar som i väsentliga delar överensstämde med knutarna på det påträffade bandet.

Vid vallning i augusti 1999, 18 år efter mordet på Trine Jensen, kunde Thomas Quick utan större tvekan vägleda bilen på några meter när ända fram till den plats där hon påträffats.

Såvitt rör Gry Storvik har Pål Bjelland omvittnat att ingen av följande omständigheter, som Thomas Quick berättat om, har framgått av vad som publicerats i media: placeringen av liket med huvudet nära den mörka bilen och intill ett vitt föremål som kan ha varit en sten, en lyktstolpe i närheten av och till vänster om liket, sedd från den plats där han ställt sin bil,

ett bergsparti i den motsatta kanten av parkeringsplatsen och en kraftledningsstolpe vid utfarten från parkeringsplatsen.

Kari Ormstad har anfört att skrapmärken på Gry Storviks rygg är förenliga med Thomas Quicks uppgift att han bakbundit henne och lagt henne på rygg; märkena kan väl tänkas ha åstadkommit av hennes armbandsklocka. Kari Ormstad har också, förutom en krosskada i skallen, sett en blödning i pannloben, som av ett slag före döden med något som kan ha varit en kroppsdel. Dessa iakttagelser är väl förenliga med Thomas Quicks berättelse om hur han misshandlat Gry Storvik. De "blåmärken" Thomas Quick sett har varit likfläckar. Thomas Quicks uppgift om kräkning bekräftas också av obduktionsresultatet.

Vidare anmärker tingsrätten att videoupptagning från vallningen i bil av Thomas Quick i augusti 1999 på vägarna i den trakt där Gry Storvik påträffades död utvisar att Thomas Quick reagerade med stark upprördhet när bilen kom nära nedfarten till parkeringsplatsen.

Vid värdering av den bevisning som således föreligger i målet bör även vägas in det förhållandet att såväl den psykiatriska som psykologiska bild som framkommer beträffande Thomas Quick visar att han inte varit främmande för att begå den typ av brott, varom nu är fråga. Birgitta Ståhles i målet avgivna utsaga bekräftar detta. Han har också tidigare dömts för fem mord. Redan 1970 betecknades han av undersökande läkare som sadistisk pedofil och vid rättspsykiatrisk undersökning 1991 framkom diagnosen Personlighetsstörning med personlighetsorganisation på borderline-nivå i kombination med allvarlig brist på impuls kontroll och sexuellt perverterat beteende med sado-masochistiska drag. I intyg utfärdat den 16 maj 2000 av chefsöverläkaren vid Sätters sjukhus anges den aktuella diagnosen som Dissociativ personlighetsstörning och sexuell sadism.

Vid en samlad bedömning av vad som förekommit finner tingsrätten att Thomas Quicks erkännanden får stöd av utredningen i sådan grad att det är ställt utom rimligt tvivel att han begått de gärningar som åklagaren påstått. Omständigheterna är sådana att brotten skall bedömas som mord.

Påföljdsfrågan

Thomas Quick dömdes 1991 för bland annat grovt rån. Därvid förordnades att han skulle överlämnas till sluten psykiatrisk vård. Sedan dess har han vid fyra tillfällen, 1994, 1996, 1997 och 1998, dömts för mord. Vid varje tillfälle bestämdes att han skulle överlämnas till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning. Chefsöverläkaren Erik Kall, som är ansvarig för vården av Thomas Quick, har yttrat att Thomas Quick begått "den åtalade gärningen" under inflytande av en allvarlig psykisk störning, att han alltjämt lider av en sådan allvarlig psykisk störning och att det med hänsyn till hans psykiska tillstånd är fortsatt påkallat att han är intagen för rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning.

Tingsrätten finner att annan påföljd än rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning inte kan komma i fråga.

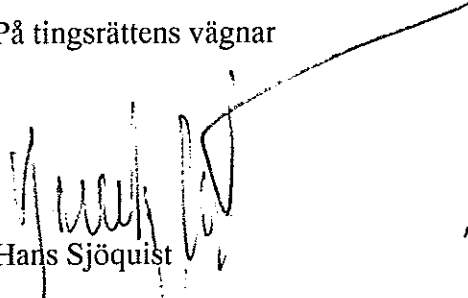
Skadeståndsfrågan

Med hänsyn till utgången i ansvarsdelen är Thomas Quick skyldig att utge skadestånd till målsägandena. Han har medgett att utge de yrkade skadestånden.

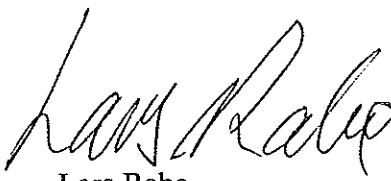
HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2.

Överklagande senast 2000-07-13, ställs till Svea hovrätt.

På tingsrättens vägnar

Hans Sjöquist

Lars Rabe

RIKSÅKLAGAREN
Enheten för speciella mål

Bitr överåklagare Christer van der Kwast
08-762 16 82

ANSÖKAN OM STÄMNING

Sida 1 (8)

Datum
2000-05-05

Dnr
BDR 1023-93
org.kod: 003A

Bilaga 1

Falu tingsrätt

Box 102
791 31 Falun

*Stämning utfördes
2000-05-05*

FALU TINGSRÄTT

Ink 2000-05-05

Akt. *B.1548,-99*

Aktbill. *18*

Tilltalad: efternamn och alla förnamn Quick, Thomas Ragnar		Hemvist	Yrke/titel
Personnummer 500428-7190	Medborgare i (om ej svensk)	Telefon	Tolkbehov
Adress Sätters sjukhus, Box 350, 783 27 SÄTER			
Offentlig försvarare/ombud Advokat Claes Borgström, Box 22016, 10422 STOCKHOLM			
Frihetsberövande m.m.			
Delgivningsuppgifter			

Ansvaryrkanden m.m.

MORD

(Rikskrim 0104 - K 30 -99)

Målsägande

Marie Jensen (mor till Trine Jensen), yrkar genom åklagaren ersättning jämlikt 5 kap 1 § skadeståndslagen för psykiska besvär till följd av gärningen med 50.000 kronor jämte ränta enligt 6 § räntelagen från delgivningsdagen tills betalning sker.

Gärning

Quick har den 21 augusti 1981 i ett område vid Svartskog, Oppegårds kommun i Norge berövat Trine Jensen livet genom slag mot hennes huvud och strypning .

Lagrum : 3 kap 1 § brottsbalken

Datum
2000-05-05

Dnr
BDR 1023-93
org.kod: 003A

MORD
(Rikskrim 0104 – K 31 –99)

Målsägande

Sidsel Giaever och Magne Storvik, (mor och far till Gry Storvik) yrkar genom åklagaren var och en ersättning jämlikt 5 kap 1 § skadeståndslagen för psykiska besvär till följd av gärningen med 50.000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från delgivningsdagen tills betalning sker

Gärning

Quick har den 25 juni 1985 på en plats utanför Oslo inom Oppegårds kommun i Norge berövat Gry Storvik livet genom slag mot hennes huvud och strypning.

Lagrum: 3 kap 1 § brottsbalken